

PEDERSBORG-BROMME
EN DEL AF FOLKEKIRKEN

Midfaste søndag 2021

Søndagshilsen fra Pedersborg og Bromme kirker

Hvad er det til så mange?

Derefter tog Jesus over til den anden side af Galilæas Sø, Tiberias Sø. En stor folkeskare fulgte ham, fordi de så de tegn, han gjorde ved at helbrede de syge. Men Jesus gik op på bjerget, og dér satte han sig sammen med sine disciple. Påsken, jødernes fest, var nær.

Da Jesus løftede blikket og så, at en stor skare kom hen imod ham, sagde han til Filip: »Hvor skal vi købe brød, så disse folk kan få noget at spise?« Men det sagde han for at sætte ham på prøve, for selv vidste han, hvad han ville gøre. Filip svarede ham: »Brød for to hundrede denarer slår ikke til, så de kan få bare en lille smule hver.« En af hans disciple, Andreas, Simon Peters bror, sagde til ham: »Der er en lille dreng her, han har fem bygbrød og to fisk; men hvad er det til så mange?« Jesus sagde: »Få folk til at sætte sig.« Der var meget græs på stedet. Mændene satte sig; de var omkring fem tusind. Så tog Jesus brødene, takkede og delte ud til dem, der sad der; på samme måde også af fiskene, så meget de ville have. Da de var blevet mætte, sagde han til sine disciple: »Saml de stykker sammen, som er tilovers, så intet går til spilde.« Så samlede de dem sammen og fyldte tolv kurve med de stykker af de fem bygbrød, som var tilovers efter dem, der havde spist.

Læsning fra Johannesevangeliet kapitel 6 vers 1-13

Du har ikke en chance. Grib den!

Selvom disciplene ikke af sig selv kunne se muligheder i den lille madpakke, gjorde de alligevel, hvad Jesus sagde. De organiserede de mange mennesker i

græsset. De hjalp Jesus med at dele mad ud. Og til sidst samlede de resterne sammen. 12 kurve var der tilovers efter måltidet. Jesus havde takket Gud for de få brød og de to sølle fisk, og Gud havde lagt sin velsignelse i indsatsen. For de opgivende disciple var det hele et tegn på, at Gud handler der, hvor vi mister håbet. Et tegn på at Gud kan virke i det ringe og undselige.

Jesus gav også disciplene andre tegn på, at Gud kan lade liv og glæde vokse ud af det, som vi ikke regner. En dag blev de klar over, at de selv i deres uformåen skulle være redskaber for Guds riges vækst. Gå ud i al verden og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn var Jesu sidste ord før sin himmelfart. Det var efter Jesu opstandelse fra de døde, og da kiggede disciplene ikke opgivende rundt i deres lille flok og sagde: Hvad er det til så mange mennesker på jorden?

Med håb til Gud gik disciplene i gang med dåb af hele verden. Uden nogen slagkraftig organisation, uden andre ressourcer i ryggen end Guds ord gik de i gang med at fortælle hele verden om vores Fader i Himlene. Gud lagde sin velsignelse i det, så det også er muligt for os at bære de små til døbefonten for at lade Gud komme til.

Både vores dåb og fortællingen om bispisningen i ørkenen kan give håb og mod, når verdens og menneskers problemer synes uoverskuelige: Jeg kan da godt holde sikker coronafstand, men hvad gavner det, når der er så mange, som ikke passer på? Der er mange ensomme i denne tid, så hvad betyder det, at jeg ringer til nogle få stykker? Der er mange flere en de 5000 som sulter. Mange har ikke noget sted at bo. Er det overhovedet til nogen hjælp, at vi donerer nødhjælp, at vi lukker vore grænser op for nogle af dem? Vi spørger meget tit ligesom disciplene: Hvad gavner det til så mange mennesker?

Vores hjælp har ikke en chance. Men det har Guds. Med bispisningen i ørkenen viste Jesus, at vi uden at spørge så meget bare skal gøre den smule, som vi kan. Gud vil lægge sin velsignelse i det og gøre vores spørgsmål om, hvad det er til mange mennesker overflødigt.